

bánik önmagával és embertársaival, éppen ezáltal szolgálja Istent.

A szöveg vége azonban megnevez még egy *második indoklást* is, és ez végtelenül felülmúlja a szombatnak minden pusztán „humanitárius” megalapozását. A pihenőnap ugyanis jele *Istennek, és annak, ahogyan ő viselkedik az emberrel*. Ezen a helyen a fent idézett szöveg különbözik a másik szövegtől, amely a Kivonulás könyvében található (2Móz 20,8-11). A mi kiindulási szövegünk arra mutat rá, hogy Isten megszabadította Izrael népét az egyiptomi rabszolgaságból, tehát munkaerejének kizsákmányolásától. A szombatot ünnepelni eszerint azt jelenti Izrael hívői számára: megvallani, hogy az Isten színe előtt élt életnek megszabadított, „emberi” életnek kell lennie. A Kivonulás könyve ellenben arra vezeti vissza a szombat ünneplését, hogy a teremtéstörténet szerint Isten hat nap alatt teremtett meg minden dolgot, és a

hetedik napon megpihent művétől (2Móz 20,11). Ezt ne úgy értjük, mintha azért lenne jogunk a pihenőnapra, mivel a teremtés művének hat napja után valamiképpen Isten is kimerült, aztán kipihente magát, úgyhogy ami Istent megilleti, az az embernek is járhat. Az ilyen elképzelésekkel szemben a Biblia többszörösen is biztosít minket arról, hogy Isten örökké tevékenykedik, mindenkor éber, és sosem alszik. A teremtés történetére történő utalás inkább azt akarja mondani nekünk, hogy az Istenben való hit alapján az ember megadhatja magának a pihenőt, mivel, Istennek hála, a teremtés *nem szorul rá* az ember munkájára. *Isten maga áll jól művének beteljesítéséért*. És mielőtt az ember neki áll, hogy „uralkodjék” a földön, tudja meg, hogy az jó és megbízható, mivel Isten alkotta meg.

Igy hát a szombatra vonatkozó parancsolat mindkét indoklása *közös eredményre jut*: Az ember pihenjen

(és semmilyen körülmények között ne veszítse el a pihenésre való képességét), mivel Isten közel van hozzá, emberi történelmében éppúgy, mint az egész világban. Isten megbízásából az ember bizonyos felelősséget visel mindkettőért, a maga történelméért is, vagyis a többi emberrel alkotott közösségben élt életéért, és az őt körülvevő világgért is, beleértve a természetet is. De, Istennek hála, nem kell garantálnia sem a történelem, sem a világ jó értelmét: A világban élt életét végső soron nem saját számlájára kell fölépítenie és meghódítania, hanem *ajándékba kapja* azt. És a pihenőnapot ülj meg annak jeléül, hogy ezt megértette.

Otto Hermann Pesch

(Kivonatos fordítás)

Forrás: O. H. Pesch: Die Zehn Gebote, Matthias-Grünwald-Verlag, Mainz 1976

Vegyétek a Szentlelket!

(Jn 20,19-23)

1. Az ApCsel 19,2 számol be arról, hogy Efezusba érkezve Pál apostol megkérdezi a jelenlévőket: „Megkaptátok-e a Szentlelket, amikor hívők lettetek?”

Ez kardinális kérdés minden hívő életében. Mert a hitben felnőttnek lenni csak Isten Lelkének erejében lehet. A hivatáshoz mindig kell küldetés. Sokaknak van hivatásuk, de keveseknek van küldetésük.

2. A keresztyén gondolkodásban a Szentlélek szerepe nem jelentős. Kevés szó esik róla. Nem tudunk mit kezdeni vele. A Szentlélek a perifériára került. Pedig Isten Szentlelkének életünk középpontjában a helye. „A Lélek az, ami éltet.”

3. Aki csak értelemmel akar hívő lenni, nem a Lélek által, az nagy zsákutcába kerül. A Szentírásnak van értelmi megközelítése, de van egzisztenciális értelmezése is (amikor nemcsak a gondolatainkat, hanem az életünket is érinti). Amikor a saját erőnkben bízunk, akkor egy idő után összeomlunk.

A kudarcok után Jézus nem új apostolokat választott, hanem a hitüket akarta feléleszteni, erősíteni. Azt akarja, hogy övéiben legyen öröm, küldetés, békesség, a Lélek ereje, a bűnbocsánat képessége.

4. Két véglet van. Az egyik: Isten Szentlelke nem rángatható le dróton. Nem lehet belegyömöszölni az emberbe. Talán ezért hatástalanok a bérmlások... Gyökössy Bandi bácsi írja: van pünkösdi és van pünkösdista Lélek. A pünkösdista magából próbálja kisajtolni a Szentlelket mindenféle praktikákkal, módszerekkel. A pünkösdi

Lélek belülről-felülről érkezik, nem emberi erőfeszítés eredményeként.

A másik véglet: Isten Szentlelke kézrátétellel közölhető. Ez csak annak sikerül, aki maga is újjászületett a Lélekben.

5. Isten Lelkének befogadása:

– Annak lehetséges, aki vágyódik rá. Aki a maga erejében, okosságában, bölcsességében bízik csupán, annak életében még nem érkezett el az újjászületés pillanata. Aki nem igényli Isten Szentlelkének segítségét, az nem is kapja meg.

– Jézus Krisztus mindenkinek felkínálja a Lelket, aki vizsgálató, bátorító, segítő, ügyvivő az életünkben.

– Isten Szentlelket az kapja meg, aki kiüresíti önmagát. Isten Szentlelke azt tudja betölteni, ami üres.

– Aki megtapasztalja gyengeségét, végességét, aki hajlandó a Szentléleknek teret adni az életében, azt betölti.

6. Csak a Lélek által maradhatunk a jézusi úton. Közösségeink csak általa maradnak egyben. A Lélekben való megújulásra, újjászületésre mindannyiunknak szüksége van.

A pünkösdi élmény hatására minden elrendeződik, helyére kerül életünkben. Isten Szentlelke nem bezárja, hanem kinyitja az ajtókat. Szentlélekkel telítődött emberekké, közösségi tagokká kell válnunk.

Ismertté kell tennünk Isten Szentlelket működésében, hatásaiban.

Vincze József